

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **L. T. A.**, nar. x, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Běla – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem: Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, č. j. OAM-220/LE-BE02-BE03-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovenému zástupci, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 3. 11. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 6. 11. 2014 doplněnou podáním ze dne 17. 11. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o azylu“), žalobci neuděluje. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a ustanovení právního zástupce.

Usnesením ze dne 10. 11. 2014, č. j. 49 Az 17/2014 – 9, soud ustanovil zástupcem žalobce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta, se sídlem: Rumunská, 22/28, 120 00, Praha 2.

Usnesením ze dne 3. 12. 2014, č. j. 49 Az 17/2014 – 21, soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Žalobce namítl, že žalovaný postupoval v rozporu s § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemělo být zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro shledanou nepřipustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li ji cizinec opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Podle žalobce je proto třeba přípustnost opakované žádosti posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96.

Žalobce uvedl, že má za to, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je přípustná, neboť od minulé žádosti, podané před dvěma lety, se podstatně změnily podmínky a vazby, které si vytvořil na území České republiky. Na území ČR přicestoval v roce 2007 a celý svůj produktivní život strávil právě v České republice. Žalobce plánoval život na území České republiky, kde má již vybudováno zázemí, přátele a chce si najít stabilní práci. Od doby podání předešlé žádosti si zde vytvořil mnohé vazby a stabilizoval svou sociální situaci. Žalobce je integrován do života v České republice, má zde přátele a zázemí. V zemi původu tyto vazby postrádá, nemá žádné informace o dění ve vietnamské společnosti. Obává se návratu i z toho důvodu, že přivykl životnímu stylu v České republice a návrat do kulturně velice odlišné společnosti by pro něj znamenal příkoří. Jeho vazby vytvořené na území ČR tvoří sféru jeho soukromého života, který požívá ochranu ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce má za to, že jeho vazby vytvořené na území ČR, vytvořené za dva roky od podání předešlé žádosti o mezinárodní ochranu, měli být správním orgánem posouzeny jako nová skutečnost, a jeho žádost o mezinárodní ochranu měla být přezkoumána meritorně. Vazby navázané na území jsou relevantní zejména z pohledu udělení doplňkové ochrany.

Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě jeho návratu do země původu by byly nejen ohroženy jeho vazby na území ČR, ale byl reálně vystaven hrozbě přepadu do chudoby. Žalobce nevlastní ve Vietnamu žádný majetek. V případě návratu do vlasti by neměl možnost najít takovou práci, která by mu zajistila důstojný život a podmínky bydlení, a tím by byl vystaven extrémní chudobě. Vietnam nemá rozvinutý systém péče o chudé, jako je tomu v České republice, procentní zastoupení chudých je zde téměř 21% z celkové populace. Na přetrvávající problémy s mírou chudoby upozorňuje i Světová banka ve své zprávě „Well

Begun, Not Yet Done: Vietnam's Remarkable Progress on Poverty Reduction and the Emerging Challenges“. Žalobce nemá ve Vietnamu žádné podporující prostředí, které by mu pomohlo s obživou a překonat období, ve kterém by si hledal novou práci.

Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí uvedl, že podpora v nezaměstnanosti v zemi původu stěžovatele není právně zakotvena, Vietnam podporuje politiku vystěhovávání občanů do třetích zemí a je proto ochoten přivírat oči nad žádostmi o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu, neboť i ze samotného popisu okolností správním orgánem plyne, že v zemi původu stěžovatele není ochrana nezaměstnaných zavedena, v zemi existují veliké rozdíly mezi bohatými a chudými, stát není schopen zajistit sociální pomoc potřebným občanům, protože na to nemá finanční prostředky. Žalobce se domnívá, že tato skutečnost ukazuje, že v zemi původu čelí chudí občané přetrvávajícím a velmi závažným potížím, které v mnoha případech znamenají upadnutí do extrémní chudoby, přesun na okraj společnosti, což sebou nese společenský propad a ponížení, které žalobce považuje za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Plně odkazuje na správní spis a uvádí, že žalobce byl již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v této souvislosti odkázal zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí.

Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. V průběhu řízení bylo jednoznačně objasněno, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá, aniž by uvedl nově skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Dle názoru žalovaného byly splněny podmínky pro aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu a následného zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V případě žalobce se jedná již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když jeho první žádost (podaná dne 5. 12. 2012) byla rozhodnutím ze dne 19. 12. 2012, č. j. OAM-252/LE-LE05-2012 zamítnuta. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu o první žádosti žalobu, kterou soud rozsudkem ze dne 15. 4. 2013, č. j. 9 Az 2/2013 - 40 a žalobce proti tomuto rozsudku nepodal kasační stížnost. V současné žádosti, která byla podána dne 3. 10. 2014, žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiného uskupení. Ve Vietnamu prý žalobce nikdy nepracoval a v ČR vykonává pouze příležitostné práce. Vlast žalobce opustil v roce 2007 na platný cestovní doklad a vízum za účelem podnikání. V případě návratu do vlasti se žalobce obává, že nebude mít kde bydlet a nebude mít ani práci. Jako důvod žádosti žalobce uvedl, že v ČR nemá legální pobyt, chce zde žít a pracovat.

K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že žalobce v případě své nynější žádosti uvádí naprosto stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v průběhu správního řízení o první žádosti, tj. absenci zaměstnání a nedostatek finančních prostředků pro život v zemi původu a snahu o vyhnutí se vyhoštění a legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný správní orgán se důvody, které žalobce nyní uvádí, zabýval podrobně již v předchozím řízení. Žalovaný uvedl, že skutečnosti uváděné žalobcem - snaha o legalizaci pobytu na území ČR a možnost najít si

zaměstnání - nespádají pod ustanovení zákona o azylu a nejsou v žádném případě důvodem pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce sám snahu o získání možnosti zde legálně pobývat označil přímo za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K výše uvedenému žalovaný podotkl, že každá žádost o mezinárodní ochranu svým způsobem představuje snahu o získání pobytu, nicméně institut azylu je zcela výjimečný a pokud si žalobce chtěl legalizovat svůj pobyt na území ČR, nic mu nebránilo v tom, využít možností zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, kde se uvádí: „výše uvedené uzavírá tak, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje“.

Žalovaný navíc připomněl, že žalobce nepodal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany ihned po svém příjezdu do ČR v roce 2007, ale učinil tak až v prosinci roku 2012, kdy mu již bylo uloženo správní vyhoštění a hrozilo mu reálné opuštění ČR. Nyní žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po svém zadržení Policií ČR dne 24. 9. 2014, kdy byl kontrolován a nebyl schopen prokázat svou totožnost. Následně policie šetřením zjistila, že rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, č. j. KRPU-235251-23/ČJ- 2012-040022-SV-CV, byl žalobci stanoven zákaz vstupu na území států Schengenu v délce 2 roky a stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Výše zmíněné rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 10. 2012 a vykonatelným se stalo dne 23. 11. 2012. Žalobce však povinnost vycestovat nesplnil, a to až do dne 21. 11. 2012, kdy byl na území ČR kontrolován policií. Následně podal žalobce dne 5. 12. 2012 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které bylo rozhodnuto negativně, jak je uvedeno výše. Žalobce se bránil proti tomuto rozhodnutí žalobou, kdy zamítavý rozsudek soudu nabytí právní moci dne 24. 8. 2013. Žalobce měl tedy dle zákona o azylu vycestovat z území ČR do 23. 9. 2013, což však znovu neučinil a od 24. 9. 2013 pobýval na území ČR neoprávněně v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Dne 25. 9. 2014 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, kde uvedl, že z území ČR nevycestoval, protože k tomu neměl finanční prostředky, avšak i kdyby tyto prostředky měl, nevycestoval by ani tak, jelikož ve Vietnamu nemá kde bydlet. Svého protiprávního jednání si je prý žalobce vědom, avšak prostředky k vycestování prý nemá. Závěrem uvedl, že v ČR nemá rodinu ani osoby, kterým by v případě jeho správního vyhoštění bylo zasaženo do rodinného či soukromého života. Na území ČR také prý nemá žádné ekonomické, sociální, kulturní či rodinné vazby. Ve zbytku žalovaný odkazuje na materiály od policie obsažené ve správním spisu. Žalovaný v této souvislosti odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004 kde konstatoval: „jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“.

K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení hovořil pouze o snaze legalizovat si svůj pobyt na území ČR a vydělat si zde dostatek finančních prostředků. Žalobce neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k uvedenému žalovaný logicky nedospěl k závěru, že by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce v žalobě namítá, že by

v případě návratu do vlasti nebyl finančně soběstačný a stal by se bezprizorním. Tento důvod však nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Žalovaný tedy uzavřel, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný také konstatuje, že na území Vietnamu dle aktuálních informací obsažených ve spise neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný na závěr uvedl, že důvody uvedené v žalobě nejsou azylově relevantní, tak jak je definuje zákon o azylu a tudíž není možné v tomto řízení uvedené důvody zohlednit. Žalovaný v této souvislosti opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, kde také řečeno: „*prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje*“. Žádost žalobce tak v kontextu výše uvedeného proto působí účelová a žalovaný je toho názoru, že jediným opravdovým motivem podání je legalizace pobytu na území ČR, které miní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 31. 12. 2015 oznámil ustanovení zástupce soudu, že z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie převzal zastoupení žalobce advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. K tomuto podání byla připojena substituční plná moc.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Soud konstatuje, že naprosto klíčové v dané věci je, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 „*přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení*

o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat“.

Z uvedeného a závazného názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalovanému nepřísluší vstupovat do merita věci v případě, kdy shledá žádost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu nepřípustnou. Námitka žalobce proto není důvodná.

Jak soud zjistil z jednotlivých žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nebyl v jeho druhé žádosti uveden jiný nový důvod než snaha o legalizaci pobytu a obava z hmotného zabezpečení v zemi původu, a proto ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu nebyl uveden žádný nový důvod udělení mezinárodní ochrany, a jeho žádost byla proto v souladu se zákonem shledána nepřípustnou. V takovém případě žalovaný postupoval *lege artis*, když řízení o nepřípustné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9, přiznal soud odměnu za zastupování ve výši 8.228,- Kč, a to za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka za dva úkony jako náhrada hotových výdajů ve výši dvakrát 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a částka 1.428,- Kč, tj. 21 % DPH, jehož je advokát plátcem. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze v soudem stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).